

Arrest

nr. 147 591 van 11 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2015.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. BAELDE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tarang (district Qarghayi, provincie Laghman) afkomstig te zijn. U bent een Pashtoun van etnische origine. U bent ongehuwd.

U verliet Afghanistan in de 6e maand van 1389 (augustus-september 2010). U kwam in België aan op 25 oktober 2010 en vroeg vier dagen later asiel aan. U verklaarde Afghanistan te zijn ontvlucht omdat u problemen kende met uw vader. Uw vader was een talib. Hij wou dat zijn zonen deelnamen aan de jihad. U verklaarde dat uw broer E. om het leven kwam bij een zelfmoordaanslag die hij in opdracht van uw vader moest plegen.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 7 maart 2013 een beslissing in uw dossier. Het CGVS was van oordeel dat uw asielrelaas bedrieglijk is. Zo maakte u het niet geloofwaardig dat uw vader actief is voor de taliban en legde u bijzonder vage en weinig doorleefde

verklaringen af met betrekking tot de dood van uw broer en uw vertrek uit Afghanistan. Het CGVS achtte het wel aannemelijk dat u afkomstig bent van Qarghayi. Gezien de veiligheidssituatie in Qarghayi kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 31 maart 2014 werd u door de Rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van achttien maanden en dit om feiten van mensensmokkel.

Gezien dit nieuwe element in uw dossier werd u op 4 juni 2014 nogmaals gehoord door het CGVS. Het CGVS nam op 3 juli 2014 een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest 130.666 van 30 september 2014 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een gelijkaardige beslissing. Uw beroep hiertegen werd nog niet behandeld door de Raad van State.

Omdat tijdens een controle door de Belgische autoriteiten op 23 april 2014 werd vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond, werd u overgebracht naar het gesloten centrum te Brugge (CIB). Op 5 mei 2015 heeft u daar een tweede asielaanvraag ingediend. U herhaalt dat uw vader een talib is en dat hij u dreigt te vermoorden. U stelt ook dat de situatie in Afghanistan nog verslechterd is en dat er willekeurig geweld heerst. Om dit te staven legt u volgende stukken neer: een brief van uw advocaat, het EASO veiligheidsrapport van 31 januari 2015, MO Magazine van april 2015, het Planetsearch-resultaat Afghanistan-Jalalabad d.d. 30 april 2015 en een document uit Afghanistan. In een petitiebrief bevestigen uw dorpsgenoten dat u problemen kende in Afghanistan omdat u niet voor uw vader en de taliban wou werken.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt WTC II, Koning Albert II-laan 26 A, 1000 BRUSSEL T 02 205 51 11 F 02 205 51 15 www.cgvs.be 2 uiteengezet, met name de problemen die u in Qarghayi zou hebben gekend nadat u weigerde de taliban te vervoegen, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. In de beslissing van 7 maart 2013 wees het CGVS op tal van vage en weinig concrete, onvoldoende overtuigende en weinig plausibele verklaringen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnden. Zo maakte u het allerm minst aannemelijk dat uw vader voor de taliban actief was en dat uw broer bij een zelfmoordaanslag om het leven kwam. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Heden legt u een brief van uw dorpsgenoten in Qarghayi neer. In dit document wordt gesteld dat u door uw vader en de taliban dreigde te worden gerekruteerd en dat u daarom Afghanistan diende te verlaten. Wat dit stuk betreft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat dergelijke brief uw relaas slechts kan staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm inst het geval is gebleken. Verder blijkt uit de op het CGVS aanwezige informatie dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige manier te verkrijgen zijn. Tot slot kan nog worden opgemerkt dat deze brief, die door eender wie of eender waar kan zijn opgesteld, louter als bedoeling heeft uw ongeloofwaardig bevonden relaas nog eens te herhalen. Het feit dat men nu plots dergelijk bewijs zou aanbrengen, bevestigt het gesolliciteerde karakter ervan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Niettegenstaande u op 7 maart 2013 de subsidiaire bescherming kreeg toegekend omdat het CGVS de situatie in Qarghayi onveilig achtte, nam het CGVS op 3 juli 2014 een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus nadat u op 31 maart 2014 door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van achttien maanden omwille van feiten van mensensmokkel. De RvV kwam op 30 september 2014 eveneens tot de slotsom dat u zich onbetwistbaar schuldig gemaakt heeft aan een "ernstig" misdrijf in de

zin van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet en dat uw subsidiaire beschermingsstatus terecht werd ingetrokken.

Artikel 49/2, § 5 van de vreemdelingenwet stipuleert dat in dergelijk geval een advies dient te worden verstrekt over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 3 van het EVRM. Het CGVS merkte vooreerst op dat u het, gezien de bedrieglijkheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk maakte dat u bij een terugkeer naar Afghanistan uw vader of de taliban dient te vrezen omdat u zou geweigerd hebben deel te nemen aan de gewapende strijd. Bovendien merkte het CGVS op dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad (hoofdstad van de aan Laghman grenzende provincie Nangarhar) te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015; de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 27 februari 2015; en COI Focus Afghanistan: Jalalabad – Aanslag op Kabul Bank 18 april 2015 van 30 april 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er

erg verschillend is van de rest van de provincie Nanagarhar. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profiledoelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviseerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaans veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is tot slot niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Zoals het CGVS al opmerkte in de beslissing van 3 juli 2014, dient te worden vastgesteld dat u een volwassen man bent die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U bent zowel het Pashtou als het Dari machtig (CGVS, 04/06/2014, p.3). Het profiel van uzelf dat u voorts schetste, is bovendien hoogst ongeloofwaardig gebleken. Zo verklaarde u bij aankomst in België vijftien jaar oud te zijn, terwijl na medisch onderzoek bleek dat uw vermoedelijke leeftijd op dat moment al hoger en zelfs voorbij de eenentwintig jaar lag. Dat u in Afghanistan niet studeerde of geen werk had maar met uw vrienden speelde, zoals u beweerde (CGVS, 04/06/2014, p.4), kwam dan ook zeer ongeloofwaardig over. Mogelijks heeft u dus in Afghanistan gestudeerd en/of werkervaring opgedaan, hetgeen uw vestiging in Jalalabad kan vergemakkelijken. Voorts bleek dat u ook in België al enige tijd aan de slag was. Uw opgedane werkervaring en uw kennis van het Dari en het Pashtou kunnen uw reïntegratie in Afghanistan bespoedigen. Bovendien bleek dat u daarbij zou kunnen rekenen op de financiële draagkracht van uw familie aldaar. U stelde dat het uw oom was die de reis naar Europa financierde. De vaststelling dat u niet kon preciseren hoeveel hij betaalde (tussen de 10000 en de 15000 USD) en dat het u niet bekend was of van u verwacht werd dat u deze som ooit zou terugbetalen (CGVS, 04/06/2014, p.7), gaven aan dat de generositeit van uw oom en zijn wil om u te helpen groot moeten zijn. Dat u kan rekenen op een bemiddelde oom, kan u bij een terugkeer naar Afghanistan ook

van groot nut zijn. Men kon dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige financiële ondersteuning beschikt. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, stelde u dat u daar omwille van de talibanactiviteiten van uw vader ernstige problemen zou krijgen (CGVS, 04/06/2014, p.3). Zoals werd aangetoond, kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de moeilijkheden die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. De RvV kwam in het arrest van 30 september 2014 eveneens tot de conclusie "dat er voor verzoeker, gelet op zijn profiel (een meerderjarige gezonde jonge man die meerdere talen spreekt), evenmin concrete aanwijzingen zijn dat hij bij hervestiging in Jalalabad geconfronteerd zou worden met socio-economische omstandigheden in die mate dat zijn op zich een schending zouden uitmaken van artikel 3 EVRM.

Alles in acht genomen mag dan ook worden vanuit gegaan dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bleek om naar Europa te reizen, zich in een vreemde gemeenschap te vestigen en het bovendien aangewezen achtte hier allerhande activiteiten te ontplooien, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat moet zijn om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt. U toont geenszins het tegendeel aan. De voorgelegde artikels in verband met de veiligheidssituatie in Afghanistan en Jalalabad vermogen de appreciatie van het CGVS niet te wijzigen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande het volgende heeft vastgesteld: "Er is geen probleem van non-refoulement, de betrokkene heeft in geen enkele procedure een probleem van 3 EVRM aangehaald" (bijlage 13 quinquies d.d. 5 mei 2015).

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. WTC II, Koning Albert II-laan 26 A, 1000 BRUSSEL T 02 205 51 11 F 02 205 51 15 www.cgvs.be 5 Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 57/6/2, 51/8 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 3 EVRM, alsook een schending van de materiële motiveringsplicht, het gelijkheidsbeginsel, en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betoogt dat de situatie in zijn regio *"manifest bewezen gevaarlijker is geworden voor willekeurig geweld dan sinds 7 maart 2013... alwaar toen reeds subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend wegens het gevaar op willekeurig geweld."*

Verzoeker wijst op de talrijke aanslagen waarvan sprake in verschillende rapporten, waaronder het COI Focus rapport van verweerder waaruit hij citeert, hij betwist dat er in Jalalabad *"soms burgerslachtoffers vallen"* en is van mening dat het woord *"regelmatig"* hierop correcter van toepassing is.

Verzoeker wijst erop dat Jalalabad eveneens een toenemend probleem van criminaliteit kent, waaronder het kidnappen van welstellenden waaronder terugkeerders uit het *"rijke westen"*.

Voorts stelt verzoeker dat het onmogelijk te verantwoorden valt dat er voor hem als analfabeet die nog nooit in Jalalabad is geweest, aldaar een veilig reëel binnenlands vluchtalternatief voorhanden is.

Voor wat betreft zijn veroordeling door de correctionele rechtbank herhaalt verzoeker dat hij voor de tenlastelegging mensensmokkel werd vrijgesproken en dat hij enkel werd veroordeeld wegens deelname aan een criminele organisatie. Verzoeker vervolgt dat hij in maart 2013 de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg terwijl hij *"Op heden, omwille van diens loutere (beperkte – zie supra) betrokkenheid bij een criminele organisatie, zonder echter ook maar zelf enig afzonderlijk strafbaar feit te hebben gepleegd (zie supra), oordeelt verweerder nu 2 jaar later – terwijl de gevaarsituatie in deze regio conform de instructies van UNHCR nog steeds dezelfde is, en zelfs significant verslechterde – plots dat verzoeker wél plots een reëel binnenlands vluchtalternatief kan vinden in Jalalabad."*

Verzoeker betwist ten slotte dat hij op veilige wijze van Kabul naar Jalalabad kan reizen gelet op het groot aantal verkeersongelukken. Verzoeker besluit ten slotte dat: *"Indien de gevaren op de weg tussen Kaboel en Jalalabad én de gevaren in Jalalabad worden opgeteld, en daarbij in rekening wordt gebracht dat verzoeker nog nooit in Jalalabad was en analfabeet is ... terwijl andere vergelijkbare profielen als verzoeker wél subsidiaire bescherming verkrijgen ... is het duidelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en dient verbroken te worden. Minstens is het duidelijk dat verweerder onmogelijk kan voorhouden dat er n.a.v. zijn 2de aanvraag in mei 2015 er onvoldoende nieuwe elementen voorhanden zijn om ernstig ten gronde diens verzoek tot subsidiaire bescherming te onderzoeken, zodat de aanvraag niet eens in overweging wordt genomen."*

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: (i) Begeleidend schrijven vanwege Mr. Baelde aan de directie van het CIB dd. 04.05.2015 n.a.v. de hernieuwde vraag tot subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker, (ii) EASO veiligheidsrapport dd. 31.01.2015, p. 96-102, (iii) Knack & MO* magazine dd. 19.04.2015, (iv) Planetsearch resultaat Afghanistan-Jalalabad d.d. 30.04.2015, (v) Faxzending uit Afghanistan d.d. 30.04.2015, (vi) Aanvullende Planetsearch opzoeking Afghanistan-Jalalabad maand mei 2015, (vii) Artikel Khaama Press dd. 03.06.2015, (viii) Artikel dd. 18.04.2015: *"Attack with civilian casualties in Jalalabad worst since the beginning of the year"*, (ix) Toekenning subsidiaire beschermingsstatus aan de heer R.H. (CG nr. 1121832Z) n.a.v. zijn meervoudige asielaanvraag op 25.07.2014.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

2.4. Verzoeker beroept zich in het kader van onderhavige asielaanvraag blijkens de stukken van het dossier, de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen en het onderhavige verzoekschrift op de volgende nieuwe elementen: Verzoeker herhaalt dat zijn vader een talib is die hem dreigt te vermoorden. Hij stelt ook dat de situatie in Afghanistan nog verslechterd is en dat er willekeurig geweld heerst. Om dit te staven legt hij volgende stukken neer: een brief van zijn advocaat, het EASO veiligheidsrapport van 31 januari 2015, MO Magazine van april 2015, het Planetsearch-resultaat Afghanistan-Jalalabad d.d. 30 april 2015 en een document uit Afghanistan. In een petitiebrief bevestigen verzoekers dorpsgenoten dat hij problemen kende in Afghanistan omdat hij niet voor zijn vader en de taliban wou werken.

Waar verzoeker herhaalt dat zijn vader een talib is en dat hij hem dreigt te vermoorden stelt de bestreden beslissing: *“In de beslissing van 7 maart 2013 wees het CGVS op tal van vage en weinig concrete, onvoldoende overtuigende en weinig plausibele verklaringen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnen. Zo maakte u het allerm minst aannemelijk dat uw vader voor de taliban actief was en dat uw broer bij een zelfmoordaanslag om het leven kwam. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Heden legt u een brief van uw dorpsgenoten in Qarghayi neer. In dit document wordt gesteld dat u door uw vader en de taliban dreigde te worden gerekruteerd en dat u daarom Afghanistan diende te verlaten. Wat dit stuk betreft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat dergelijke brief uw relaas slechts kan staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm inst het geval is gebleken. Verder blijkt uit de op het CGVS aanwezige informatie dat frauduleuze Afgaanse documenten op eenvoudige manier te verkrijgen zijn. Tot slot kan nog worden opgemerkt dat deze brief, die door eender wie of eender waar kan zijn opgesteld, louter als bedoeling heeft uw ongeloofwaardig bevonden relaas nog eens te herhalen. Het feit dat men nu plots dergelijk bewijs zou aanbrengen, bevestigt het gesolliciteerde karakter ervan.”*

Verzoeker weerlegt dit motief op geen enkel wijze waardoor dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

Waar verzoeker zich in zijn verzoekschrift niet akkoord verklaart met de motieven van de bestreden beslissing en nogmaals benadrukt dat de veiligheidssituatie in Jalalabad de laatste tijd erg verslechterd is en dat hij gelet op het feit dat hij analfabeet is niet over een vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad kan het volgende worden gesteld.

De Raad stelt vast dat indien uit de analyse van de veiligheidssituatie zoals weergegeven in de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 inderdaad blijkt dat de situatie in Afghanistan sinds begin 2013 enerzijds is verslechterd, anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Bovendien kan worden vastgesteld dat er nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Voorts dient te worden benadrukt dat met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde

vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker 'redelijkerwijs' kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Uit de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt bovendien dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal toegevoegd aan het administratief dossier (EASO Country of Origin Information Report: *Afghanistan – Security Situation* van januari 2015; de COI Focus Afghanistan: *Veiligheidssituatie Jalalabad* van 27 februari 2015; en COI Focus Afghanistan: *Jalalabad – Aanslag op Kabul Bank* 18 april 2015 van 30 april 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Uit de informatie blijkt voorts dat het geweldsniveau in Jalalabad, en van de grote steden van Afghanistan, erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan grotendeels toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen waarbij zij bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers viseren. Ook de zelfmoordaanslagen en andere complexe aanslagen zijn gericht tegen *high profile* doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Hoewel de aard van het gebruikte geweld enerzijds soms burgerslachtoffers treft, blijkt anderzijds duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad ondanks de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaans veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is tot slot niet van die aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande er zich in Jalalabad regelmatig terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Ten slotte blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren af en toe incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze zijn hoofdzakelijk gericht tegen troepen en bevoorradingskonvoien en meestal zonder burgerslachtoffers. Een journalist, tevens voorzitter van de journalistenbond in Nangarhar, antwoordde op de vraag naar de veiligheid op de weg dat ze "volkomen veilig" is maar dat er wel een groot probleem is qua verkeersveiligheid. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter in tegenstelling tot wat verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift laat uitschijnen geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. (COI Focus; *Afghanistan, Veiligheidssituatie Jalalabad*, 12 en 13, 10 maart 2015).

De commissaris-generaal kon op grond van deze informatie dan ook met recht besluiten dat er actueel voor burgers in de stad Jalalabad actueel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker bijgebrachte informatie bevestigt immers de analyse van de veiligheidssituatie zoals terug te vinden in het administratief dossier en meer bepaald dat niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en

voortdurende of ononderbroken gevechten. De terreuraanslagen zijn immers niet willekeurig maar gelokaliseerd gericht op *high profiles*.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of verzoeker over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden kan van hem redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in de stad Jalalabad vestigt. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij een volwassen jongeman is die geen melding maakt van gezondheidsklachten. Hij is zowel het Pashtou als het Dari machtig. Waar verzoeker stelt dat hij analfabeet is en nog nooit in Jalalabad geweest is gaat hij voorbij aan het concrete motief van de bestreden beslissing - door verzoeker niet weerlegd - stellende dat: *"Het profiel van uzelf dat u voorts schetste, is bovendien hoogst ongeloofwaardig gebleken. Zo verklaarde u bij aankomst in België vijftien jaar oud te zijn, terwijl na medisch onderzoek bleek dat uw vermoedelijke leeftijd op dat moment al hoger en zelfs voorbij de eenentwintig jaar lag. Dat u in Afghanistan niet studeerde of geen werk had maar met uw vrienden speelde, zoals u beweerde (CGVS, 04/06/2014, p.4), kwam dan ook zeer ongeloofwaardig over. Mogelijks heeft u dus in Afghanistan gestudeerd en/of werkervaring opgedaan, hetgeen uw vestiging in Jalalabad kan vergemakkelijken. Voorts bleek dat u ook in België al enige tijd aan de slag was. Uw opgedane werkervaring en uw kennis van het Dari en het Pashtou kunnen uw reïntegratie in Afghanistan bespoedigen. Bovendien bleek dat u daarbij zou kunnen rekenen op de financiële draagkracht van uw familie aldaar. U stelde dat het uw oom was die de reis naar Europa financierde. De vaststelling dat u niet kon preciseren hoeveel hij betaalde (tussen de 10000 en de 15000 USD) en dat het u niet bekend was of van u verwacht werd dat u deze som ooit zou terugbetalen (CGVS, 04/06/2014, p.7), gaven aan dat de generositeit van uw oom en zijn wil om u te helpen groot moeten zijn. Dat u kan rekenen op een bemiddelde oom, kan u bij een terugkeer naar Afghanistan ook van groot nut zijn. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige financiële ondersteuning beschikt."*

Er zijn bijgevolg geen concrete aanwijzingen dat verzoeker bij hervestiging in Jalalabad geconfronteerd zal worden met socio-economische omstandigheden die het minimumniveau van hardheid bereiken dat noodzakelijk is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM.

Gelet op de hoger aangehaalde internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker (verwijzend naar de zaak R.H. (CG nummer 1121832Z)) ten slotte nog betoogt dat het onmogelijk redelijk te verantwoorden is dat voor verzoeker als analfabeet die nog nooit in Jalalabad was er wél een "veilig reëel binnenlands vluchtalternatief" voor handen is in deze stad, terwijl dit voor een jonge mannelijke taxichauffeur uit Jalalabad niet bestaat waardoor deze wél subsidiaire bescherming verkrijgt zodat het discriminatieverbod/het gelijkheidsbeginsel geschonden is kan nog het volgende worden opgemerkt.

Indien het enerzijds correct is zoals verzoeker opmerkt, dat de beoordeling van de subsidiaire bescherming beduidend algemener is dan de beoordeling van de individuele vrees voor vervolging conform het Vluchtelingenverdrag wordt anderzijds ook de aanvraag om subsidiaire bescherming op zijn eigen merites beoordeeld. Immers zal er ook bij de beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening worden gehouden met de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Dit geldt des te meer nu bij het vestigingsalternatief moet worden nagegaan of dit 'redelijk' is. En tot de redelijkheid/onredelijkheid van het vestigingsalternatief kan slechts worden besloten op grond van de persoonlijke omstandigheden van iedere verzoeker.

2.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zal ondergaan. Deze vaststelling volstaat om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. De

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER